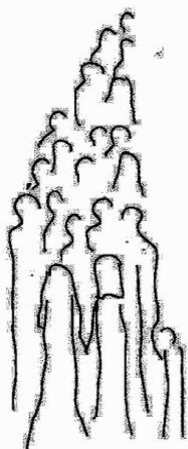

СИМВОЛ НА ВЯРАТА

БЮЛЕТИН НА ЦЕНТЪРА ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ
„СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“ ПРИ СТОЛИЧЕН ХРАМ „СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“
Брой 15, 26 юли 2009 година

СКЪПИ В ГОСПОДА БРАТЯ И СЕСТРИ,

В миналия 14-ти брой на СИМВОЛ НА ВЯРАТА ви предложихме разказа на православната християнка Зорница Димитрова за избавянето ѝ от сектата „Слово на Живот“, съществуваща днес у нас под формата на различни поделения и клонове, обединени с името „Апостолска реформирана църква“. По стръмния път към истината, пазена в Църквата Христова, Зорница преминава и през друга не по-малко опасна общност, в която тя е мислела, че най-накрая ще открие чистата и мистична духовност, за която винаги е копнеело сърцето ѝ. Надяваме се, че чрез настоящата статия всеки от вас ще схване колко е важно кои са нашите духовници и наставници във вярата и колко неповторимо и спасително е значението на християнското смирение.

В „ОТБРАНОТО“ ОБЩЕСТВО

Били ли сте в „Градът на Христос“, който принадлежи на евреи, християни, индуси, мюсюлмани и т.н?

Това е втората секта, в която попаднах. Нарича се още „Нов Йерусалим“, „Епох(а)“ и „Съборна църква“. Тя е издънка на американската секта „Мелхиседекови братя“.

Братята Стефан и Цветан Гайдарски са нейните основоположници - Стефан е идеологът на сектата, а Цветан е гуру и основен проповедник в нея. И тя като повечето протестантски секти у нас датира от 90-те години на 20 век. В момента има около 300 последователи. Цветан ги кара да обикалят по „църквите“ и активно да привличат нови членове, независимо от тяхната религиозна ориентация, понеже, според тях, фалшиви религии няма, нито каквато и да е духовност, която да не води до Бога (лъжеучение, характерно за движението „Ню Ейдж“). Нещо повече: модна тенденция сред еретиците е сами да наричат себе си БОГОМИЛИ. Така открито се наричат дъновистите, както и членовете на „Съборната църква“. И наистина има общо в тяхното еретическо учение и йерархична структура, но не и в отношението им към богатите и

богатството. За разлика от богомилите, братята от „Съборната църква“, и особено лидерите Гайдарски нямат нищо против тях. Освен това те добре умеят да се обогатяват от труда на своите последователи. Смятат себе си за духовни и просветени, а всички останали за „душевни“ и „плътски“. Мисията на тяхната секта е да покажат на непросветените и „плътските“ какво означава да си истински християнин.

Тази нова ерес застана пред мен с маската на мъдрост, праведност и светост. С Цветан споделях разочарованията си от сектата „Слово на живот“, която съвсем скоро бях напуснала, както и всички мои житейски проблеми. За тези, които го познават, той е обаятелен, начетен и ерудиран човек, склонен към мистицизъм. Учил е за оперен певец. Мисли се за „Божи пратеник“. Неговото хоби е да говори от името на Бога. Започнахме да се събираме в апартамента му на ул. „Московска“ № 27. Другият брат, който почти никой от нас не е виждал лично, е Стефан Гайдарски, известен като Стийв Гайд. Той е ‘психиатър’, живял в Америка (Калифорния), където става съратник и ‘свещенослужител’ в сектата „Мелхиседекови братя“. В България започва да разпространява религиозните си

заблуди чрез Цветан, който се изживява като „апостол”, а също и чрез Ивайло Кастелиев в ролята на „епископ”. Те подлагат последователите си на тотална психическа и интелектуална обработка като имат индивидуален подход към всеки един от тях. На мен ми обещаха да ме водят към Православието. В началото, след като те опознаят достатъчно добре ти казват, това което искаш да чуеш, а впоследствие започваш да правиш само това, което те искат. Ако знаех как го постигат, нямаше да стана жертва на техните манипулации.

„Няма нужда да четете книги, аз ще ви казвам всичко от което се нуждаете”, горделиво и самоуверено ни убеждаваше Цветан. Той сам признаваше брат си за свой духовен наставник, според който Едем (т. е. Райската градина) се намира по нашите земи, в египетската „книга на мъртвите” се говори за възкресението на Исус, а Бог е говорил на древнотракийски език.

Сектата се състоеше от отделни групи, сформирани в зависимост от нивото на покорство, което всеки от нас показваше към духовните водачи. Никой не правеше нищо без тяхното одобрение и позволение. Аз бях в групата на по-своенравните. Нашата покорност трябваше да се изпита чрез различни послушания и едва тогава да бъдем допуснати в „събранието на верните”. Различните групи не контактуваха помежду си – това бе сигурен начин за предотвратяване на организирана и масова съпротива срещу водачите на сектата. Братя Гайдарски бяха установили своя беззаконна йерархия от „апостоли”, „епископи”, „презвитери” и „дякони”. В сектата имаше много властолюбци, присвоили си званието „епископ” без каквото и да било посвещение (между тях бяха и адвокатът Венцислав Иванов, както и литераторът Роман Кисъов). Намирах се в „отбрано общество” от интелигентни и заможни хора – прокурор, адвокати, лекари, началник на пожарната, собственик на две бензиностанции в София, цигулари от Софийската филхармония, учители по английски и др. Професионални изпълнения на пиано и цигулка галеха слуха ми. Устройваха се „вечери на любовта” с пищни трапези, на които всеки предлагаше псалом или хваление. Помислих, че съм намерила оазис в пустинята, но по-късно осъзнах, че това е било мираж.

На православните, т.е. на обкръжението на майка ми, гледах както фарисеят гледа на митаря от Евангелието според Лука (18:3). Казах си, че мястото на майка ми е до мен - в „отбраното общество” - и обещах, че ще я привлека на нашите събрания. Това, разбира се, не стана, защото тя беше убедена, че извън Православната Църква, няма спасение.

Едва когато станах православна си дадох сметка колко по-близо до Бога стои смирената православна женица, която с треперещи ръце поставя пред иконата на Господа китка здравец с втъкнатото най-хубаво мушкато от малката й

градинка в сравнение с горделивите и самовлюбени поради своите знания сектанти, които не само на себе си, но и на последователите си носят отдалечаване от Бога и вечно осъждане. Това ми помогна да разбера защо първото блаженство гласи: „Блажени бедните духом, защото тяхно е царството небесно” (Мат 5:3) и защо Господ „...гладни изпълни с блага, а богати отпрати без нищо” (Лука 1:53).

Спомням си, че сектантските сбирки на „Новия Йерусалим” се организираха в частни домове, където на специално място зад дебела завеса бе поставен позлатен ковчег с два херувима над него, имитация на ковчега на откровението, а също и седмосвещеник (срв. Изход 25:17-22). Колко безцеремонна е ереста като имитация на истината и духовна лъжа... Като „вълци в овча кожа” водачите там се обличаха в богослужебни одежди, подобни на тези в Православната църква. Те се мислеха за „Мелхиседекови свещеници”. Но богословски просветеният човек е наясно, че само Господ Исус Христос е първосвещеник по чина „Мелхиседек”, т. е. поставен без посредничеството на човеци от Св. Троица да служи и осветява човешкия род, „нямащ нито начало на дни, нито край на живот” и пребъдващ „завинаги свещеник”. (Евр. 7:3). Лъжеапостоли Гайдарски и техните епископи-самозванци се представяха като подобни на Господа, въпреки че Той единствен и „Сам пребъдва вечно... Затова Той може и винаги да спасява ония, които дохождат чрез Него при Бога, понеже е всякога жив, за да ходатайства за тях. Защото такъв Първосвещеник ни и трябваше: свет, незлобив, непорочен, отделен от грешниците и станал по-висок от небесата” (Евр. 7:24-26).

Фалшивите презвитери ни изповядваха старателно един по един. Въз основа на информацията, която получаваха от нас, без да пазят тайната на изповедта, на своите затворени ‘елитарни’ събрания, те взимаха общи решения за живота на всеки от нас. Тези решения бяха абсолютно задължителни за всички членове на сектата и не се подлагаха на обсъждане. Решаваха, че някой трябва да остане безбрачен, а друг да се разведе. И така ставаше. Заставяха своите последователи да прекъснат следването си, да напуснат работата си, да изоставят семействата си, ако не успеят и тях да вербуват за сектата. Против собственото си желание аз трябваше да „пожертвам за Бога” работата и следването си. Моят живот особено ги дразнеше. Омъжих се за човек с православни убеждения. Работех като кадрови сержант към ВМТ (Войски на Министерство на транспорта), където заемах отговорни длъжности – адютант на генерала, старши писар и пр. Пред мен се очертаваше блестяща кариера. Предстоеше ми да раста в чин, в резултат на което очаквах значително увеличение на заплатата. Но, като военнослужеща трябваше да искам разрешение от генерала дори за въпроси от личен характер. Това никак не се харесваше на

гурувците в сектата, които се стремяха да премахнат всеки друг център на влияние в живота ми, за да попадна изцяло в техните ръце. Твърдяха, че не е угодно на Бога жена да бъде военнослужеща, нито е воля Божия за мен да стана учител по религия. А моето следване в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски” направо ги плашеше. Заявих им, че нямам никакво намерение да се откажа от него. Обичах и работата, и следването си, което не

прекъснах дори, когато родих дъщеря си. Лидерите на сектата очакваха от мен да докажа, че обичам Бога като постъпя според техните прищевки. За жалост, както всички техни последователи, и аз ги приемах за мои духовни наставници и затова в края на краищата изпълних нарежданията им, след което се почувствах като инвалид. След време разбрах, че Бог иска милост, а не жертви. Можете да си представите как се отразиха тези жертви на семейството ми. Захващах се на каквато и да е работа за малко пари, с които трябваше сама да издържам дъщеря си, тъй като междувременно по своя воля се разведох.

Надявах се да се омъжа пак, но гурувците бяха решили друго. Изобщо не подозирах, че с бялата забрадка, която ме караха да нося по време на събранията там, са ме обrekli на безбрачие. Тези от нас, на които беше позволено да се омъжат, носеха цветни забрадки. Учудих се, че един от братята, който ме харесваше, така рязко се отдръпна от мен, сякаш е получил инструкция за това. Едва след като напуснах „Съборната църква” разбрах значението на бялата забрадка. Обясни ми го бившата жена на един от „епископите” там, която умишлено беше отстранена, поради безплодие. След намесата на сектата в семейството ѝ се стигна до развод.

Друга моя позната трябваше да напусне работата, която току-що бе започнала, защото не е поискала за това разрешение от водача на групата, която посещава. И понеже на членовете на сектата се забранява да говорят с напусналите, след като разбрали, че сме се срещали, са ѝ чели „очистителни молитви” и са я ръсили с чешмяна вода, защото се е „осквернила от общението с

мен”. Тя се страхуваше да не ни видят заедно. Синът ѝ се ожени в сектата, където се женят само помежду си. А тя впоследствие стана православна. Сектата я раздели не само от него, но и от единственото ѝ внуче, което непрекъснато настройваха против нея. Подобно на нея и майка ми сподели с мен, след като родих дъщеря си, че вместо да се зарадва, с мъка си е помислила, че детето ми ще бъде „още един член на сектата”. И тази моя позната, както и други баби и дядовци,

които не са от сектата, не можеха да изживеят това щастие да се порадват на внуците си. Свидетелка съм на това колко много страдания носеха тези разделения в семействата. Н. споделяше с мен колко изнервен е станал синът ѝ, откакто е там и, че често я биел. Един ден, след като я свалил на пода с юмруци по главата, изпратили „брат” от „Съборната църква” да ѝ каже колко е духовен той и, че трябва да го слуша. Сектата прави последователите си агресивни към всички, които не са част от нея. Превръща ги в духовни еничари. Цветан Гайдарски искал да преустрои апартамента на същата жена в „храм” на сектата. Тя

му казала, че вече е православна, а той ѝ отвърнал, че това няма значение. И „Слово на живот”, и „Съборната църква” водиха борба с нея за този апартамент. В крайна сметка тя го продаде, а парите даде на сина си, за да купи по-голямо жилище, в което, според уговорката им, трябваше и тя да има отделна стая. След като ѝ взели парите, ѝ казали, че не е достойна да живее в него и трябва да излезе на квартира под наем.

В друг случай гурувците посъветваха едно момиче да излъже родителите си, че посещава богослуженията в храм „Св. Александър Невски”. Никой от сектата не трябваше да ѝ се обажда и да я търси, докато те са при нея. Това бе едно от лукавствата им, заради които доверието ми в тях се бе разколебало.

Жена, чийто син е наркоман, се надяваше да намери Божията помощ за проблемите си в сектата. Този път Цветан сам призна, че не е успял да ѝ помогне да ги разреши. Накара я да напусне дома си, като остави синът си в това окаяно състояние при пияния си баща. Надяваше се, че

4 Символ на вярата, брой 15 - 26 юли 2009

близките ѝ ще я потърсят, а тя ще им постави условия, ако искат да се върне, но никой не я потърси. Тя започна да припада от немощ по време на сектантските ни събрания.

На едно от тях Ивайло Кастелиев умишлено накара всички присъстващи религиозно невежи хора да изповядат Символа на вярата с римокатолическата добавка Филиокве, според която Светият Дух изхожда от Отца и от Сина, т. е. накара всички да похулят Светия Дух, което според Свещ. Писание е непростим грях. „Тази хула е насочена срещу самата същност на Христовата църква. Това е основната ерес на римокатолиците (и на „Мелхиседековите братя“), защото без благодатта на Светия Дух няма Църква и няма спасение. (Анастасия Бойкикева. „Св. Киприан Картагенски за Единството на Църквата“.) Истинското учение за Светия Дух, проповядвано от св. Православна Църква и основано на думите на Самия Господ Исус Христос (Йоан 15:26) е, че Светият Дух предвечно изхожда от Отца. Истина, пазена от всички православни християни като най-скъпо наследство, завещано ни от древността и намерила най-точен израз в 8-ия член на Никео-Цариградския Символ на вярата. Виждате до какви злини религиозното невежество може да доведе хората. Затова всеки православен християнин трябва да познава учението на своята Църква и да му се покорява, а всяко друго учение и всички лъжеучители, които носят друго благовестие, освен това, което сме приели от апостолите, трябва да отбягва.

Отново Кастелиев лично настояваше да оставя следването си в Богословския факултет, тъй като то беше изключително неудобно за тях. По това време аз тайно се запознавах с православното догматическо богословие, което ми предстоеше да изучавам. Трудно ми беше да се откъсна от него. Даде ми правилни духовни критерии за това какво е Църква, какво е свещенство и пр. Това, което научих за вселенския характер на Църквата, беше от решаващо значение за мен – то ми помогна да осъзная, че се намирам в една затворена за външния свят общност, в секта, защото Христовата Църква не се ограничава с определено място, време или народ. Тя е вселенска. Осмислянето на тази догматична истина беше достатъчен повод незабавно да напусна сектата и тя стана за мен безпогрешен ориентир за в бъдеще да не попадам в други затворени общности.

Отпивайки от чистата вода на православното християнско вероучение, аз изтрезнях от еретическите заблуди, с които цели пет години ме опиваха в „Съборната църква“, а гуруто Цветан вече нямаше никаква власт в живота ми. Така се изпълниха за мен словата Господни: „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“ /Йоан 8:32/.

От проповедта за Христовата любов, която неудържимо привлича всеки човек, тези еретици стигнаха до окултизъм и езичество. Първо

наричаха себе си свещеници, а после станаха жреци. Те изопачиха толкова много християнското учение, че то вече няма нищо общо с тяхната проповед.

Най-добре за тях говорят делата им – лъжите, манипулациите и алчността им; това че довеждат последователите си до пълно зомбиране, депресии, отчуждаване от близките, вследствие на което дори някой да напусне сектата, трудно се връща към нормалния живот.

Бизнесът с човешки души за тези гурувци е бърз начин да забогатеят. Показателен за това е примерът с Мариела Дакашева, която с цената на много безсънни нощи и преводачески труд основа езикова школа. Неочаквано в сектата ѝ нареждат: „Отсега Цецо ще ти бъде шеф, а ти учителка по английски на заплата, която той ще определи“. Но на Цветан явно не са му били достатъчни парите от десетъка на хората, които се обучават там, и двата безплатни курса, които е изкарал в школата. Нагло той започнал да убеждава съпруга ѝ, че десетъкът трябва да се отделя от оборота на фирмата, което при една езикова школа означава фалит. За такива като него св. ап. Павел казва: „Има мнозина и непокорни празнословци и измамници....., на които трябва да се затулят устата: те развалят цели домове, учейки на онова, що не трябва, заради гнусна печалба“ (Тит 1:10-11). Седнал на специален трон с червена мантия, с меч от едната страна и жезъл с глава на сокол от другата, самозваният съдник Цветан изобличава, раздава присъди, наказва и опрощава. Той е като божество за своите слепи последователи и е същото за тях като златния телец за евреите.

Докато аз бях в тази секта местата на техните сбирания наподобяваха на православен храм с християнски символи. След време от напусналите сектата разбрах, че те са превърнати в езически капища с окултни и масонски знаци, с египетски йероглифи и божества. Главното капище е на площад „Славейков“, където вместо икони били поставени образите на древните египетски божества Озирис и Изиди. „Ковчегът на откровението“ обаче неизменно присъствал в тях зад специална завеса. Зад нея стоял Цветан облечен в червена рокля докато последователите му задавали въпросите си към Господ (на Цветан). Там той получавал „Божествено“ откровения и излизал с готовия отговор. Според свидетелствата на напусналите сектата очевидци Цветан започнал да претендира, че получава наставления от Господ, че притежава пророческа дарба, че е маг. По време на ритуалите виждал „високи, красиви хора с крила, облечени в бяло“, т.е. „ангели“. Те му шепнели пророчества. Гуруто дори изведнъж получил „просветление“ и започнал да чете древноегипетската писменост. Открил и значението на древните „бухарски“ знаци, които по думите му били писмото на траките. Оттогава той и последователите му четат християнските молитви на тези езици. А „божествените“ присъди,

които той така щедро раздава са с цел порицаване на непослушните, на онези, които не изпълняват неговите наставления. Тези „присъди“ всяват страх и държат в подчинение останалите, за да не се опитат и те да избягат от капана на сектата.

За такива възгордели се еретици, светите отци на Църквата отдавна са казали, че състоянието им е „духовна прелест“, което означава, че са изпаднали в духовна заблуда. Епископ Игнатий Брянчанинов пояснява какво води до това състояние: „всичко, което подканя към директно общение с Бога, без предварително очистване и покаяние, без труд и себеотрицание, без разпъване на плътта с нейните страсти и похоти“.

Днес те са поставили скрития капан на сектата зад основаното от тях Сдружение „Академия Орфика“ и се представят за учени-траколози. Между хората, непознаващи нещата, те се представят за духовно просветени и любомъдри. Превъзнасят себе си с похвали за своите „божествени“ способности, духовни откровения и „научни“ открития. А в свещ. Писание четем: „Горко на ония, които са мъдри в своите очи и разумни пред сами себе си“ (Ис. 5:21).

„Великото откритие“ на ‘учения‘ Стийв Гайд е, че тракийската цивилизация е съществувала още през 4-то хилядолетие пр. Р. Хр. и че траките са дали начало на египетската цивилизация (от книгата му „Тракийски послания“). Историци, археолози и траколози обявиха, че „откритията“ му служат за привлекателна платформа на неговата секта, както и за подобряване продажбите на неговите книги. Според научната общност те са механизъм Гайд да продава добре не само книгите, но и религията си. Учуден, проф. д-р Николай Овчаров коментира: „Никога не съм си представял, че на някого може да му хрумне да създаде секта, наречена „Колегия на тракийските епископи“ на базата на тракийския орфизъм – култ, който е изчезнал преди повече от две хиляди години. Как се съчетава тракийският орфизъм с християнството, не ми е ясно. Според мен просто става дума за изключително комерсиална дейност“. А видният траколог, професор Валерия Фол изобщо не прие сериозно археологическите „открития“, с които Гайдарски се хвалят. В едно историческо предаване направо ги нарекоха „чалга в областта на науката“ и „научна фантастика“. Тяхната академия „Орфика“ е

регистрирана към Министерство на културата през ноември 2006 г. по Закона за меценатството. Дверите ѝ са широко отворени за хората, които проявяват интерес към историята. „Академията“ раздава дипломи за „заслужил деятел на тракийската култура“. Двамата братя с лидерски амбиции нетърпеливо седят там в очакване на нови ученици. Неуморно пишат послания до „Тракийската църква“, за каквато представят своята секта. Тези свои измислени послания, а така също и „тракийските мистерии“, с които забавляват

любопитните и надхвват ‘новопосветените‘, издигат над авторитета на Свещ. Писание и Предание на Църквата Христова. В своите еретически брошури и псевдонаучни книги, които свободно разпространяват, те отричат човешкото естество на нашия Господ Исус Христос и по такъв начин обезсмислят Неговото изкупително дело.

Ето откъс от тяхната богохулна, еретическа догматика: „А сега братя мои, относно Спасителя. Човек ли беше Той, братя, та да е юдеин, или човешки син, та да е син Авраамов?... И що е хулата против Бога, ако не, че Бог е наречен човек, а човекът е наречен Бог? И не е ли това от сина на погибелта, който прави Бог да изглежда като човек и още прави човека да изглежда

като Бог. И ако и да облече човешка плът, нима е юдеин? И ако е роден от Дева, нима е син на човек?“ „Понеже, ако е истина това, което казват, и Исус Христос е роденият Богочовек, с две природи на бог и на човек, как може тогава да е съществувал преди да се е родил като човек, понеже знаем, че дойде в плът само веднъж?“

Апостолът на любовта св. Йоан Богослов нарича такива като тях, „които не изповядват, че Исус Христос е дошъл в плът“ – прелъстници и антихристи (вж. 2 Йоан. 1:7-11). Той ни учи какво трябва да бъде отношението ни към всички, които не се покоряват на евангелското учение за Богочовека и които не вярват във възплъщението на Христос като забранява на християните да ги пускат в дома си и дори да ги поздравяват. Много трудно е да отхвърлят своето богохулство тези които считат това богохулство за своя истина. С него те сами навличат върху себе си осъждението, на което св. Православна Църква предава всяка ерес – анатема. С това тя цели да ни предпази от гибелното влияние на сектите и да запази от изопачения предадената ни от Господ Исус

Христос и от светите апостоли света православна вяра в чистота и пълнота.

Сектата „Съборна църква” напуснах преди шест години, през които се възстановявах в лечебницата – светата Православна Църква. Нужно ми беше спокойствието, което нейният тил осигурява, но като разбрах за новите им инициативи – „Академия Орфика” и „Институт по трансцедентна наука” – прецених, че Православието не е тил, а фронт, на който се воюва за спасението на човешките души. Чувствах за свой дълг да предупредя нашето гражданско общество, кои са братя Гайдарски в действителност. Благодарна съм за съдействието на всички, които ми помогнаха да направя това.

Не мога да не обърна внимание и на „лечителските” способности на ‘психиатъра’ Стефан Гайдарски (Стийв Гайд). Както е тръгнало, всичките му последователи ще станат и негови потенциални пациенти. Той мисли, че умее да лекува болните чрез трансцедентна наука (медитация). „Лекува” депресии, наркозависимости, рак, СПИН, разрешава лични проблеми и пр., за тази цел е основал цял ‘институт’. Кандидатите трябва само да попълнят специална форма в интернет, където отбелязват проблема си и оставят адреса си и, разбира се, данните на кредитната си карта. Сеансите струват ‘само’ 99, 99 \$ за половин час. Понятието ‘трансцедентна наука’ звучи сложно, но всъщност представлява елементарна окултна практика. Гайд ще ви накара да повтаряте сричката „ом” многократно. Не е нужно да се отречете от вярата си, за да се занимавате с такава „християнска йога”. Днес тя се практикува от хиляди протестанти и римокатолици харизматици.

В сектата на братя Гайдарски всички се молят тихо „в Духа” на „непознати езици”. Владеещите ги считат, че са дарове на Светия Дух. А какво представляват всъщност? Това са абсолютно безсмислени звукосъчетания (напр. „шикарабасанте”), които се повтарят като мантра (молитвена формула) по няколко пъти всеки ден. Дали ще се молиш „на езици” или ще повтаряш само „ом, ом, ом...” няма никакво значение. Важното е, че по този начин не само спираш да мислиш за проблемите си, а преставаш да мислиш изобщо. Така изпадаш в особено полусънно, пасивно състояние и ставаш много удобен за гурувците – блуждаещ и лесно манипулируем. Това е бягство от проблемите, от стреса, което води до измамно успокоение и удовлетворение. Практикуващите го изпитват необходимост да го правят отново и отново. Ще го нарека ДУХОВНА НАРКОМАНИЯ. При това проблемите ти не се решават реално. Те даже се задълбочават. Доказано е, че независимо дали се занимаваш с Трансценденталната Медитация на Махариши Махеш Йоги, с трансцендентната медитация на Гайд или с окултизъм, много е вероятно да стигнеш до умствени и емоционални заболявания,

демонични обсебвания, опити за самоубийства и реални самоубийства. За съжаление широкото приложение на подобни окултни практики е признак за намаляващото влияние на християнството в нашето съвремие.

А за лечението на душата като „невеществена, проста и несложна”, преп. Симеон Нови Богослов препоръчва, когато тя изнемогне, да се доверим на изпитаното и свято лекарство – „Светия Дух, благодатта на Господа Иисуса Христа”. Затова православните християни прибягват не към тъмната сила на хипнозата и самовнушението, не към трансценденталната/трансцендентната медитация и йога, а към лекуващите душата св. тайнства Изповед и Причастие. В деня на Петдесетница (33 г. сл. Р. Хр.) на светите апостоли е даден **действителният дар на Светия Дух** за говорене на „други езици” (глосолалия – Деян. 2:1 – 11), за да чуят всички народи на своя роден говор благовестието Христово. Така на основата на апостолската проповед е основана Христовата Църква. Тази дарба няма нищо общо с „непознатите езици” на които се говори в харизматичните протестантски и новоезически среди, където нито един човек в нито един речник не може да провери техния смисъл и значение, защото такъв речник не съществува.

Още по-страшно става, когато, възползвайки се от лековерието на хората, на сцената се появи някой „тълкувател”, т.е. лъжепророк, който изяснява значението на тези езици, както му е угодно. Всички трепетно слушат неговите фанатични бълнувания сякаш чуват глас Господен, в резултат на което мнозина се побъркват. Не стига, че Стефан и Цветан Гайдарски са основатели на опасна секта, че манипулират съзнанието и живота на последователите си, че са псевдоучени и псевдолечители, но се занимават безсъвестно и с кръвожодно и развратно езичество. На своите демонични сборища те извършват тракийски обреди и изпълняват тракийски танци. Правят опит да възкресят тракийските езически традиции в православна България. А те, както добре знаем, са свързани с жертвоприношения на животни и хора, както и с оргиастични церемонии. Техните тракийски божества са толкова много, че е трудно дори да се изброят. За да ви подсетя как отправят молбите си към тях, ще спомена само, че тракийското племе гети на всеки пет години хвърляло върху три остри копия избран с жребий младеж за пратеник на боговете. Ако пратеникът умирал, те смятали, че молбите им са приети, но ако останел жив, ругаели го и веднага изпращали друг.

Страшно са закоравели сърцата на ‘новите апостоли и епископи’ от Тракийската църква. Нека припомним трагичния случай с художника и скулптора, изрисувал капището на площад „Славейков” № 8 – Руси Русев. Братя Гайдарски хладнокръвно го доведоха до умопомрачение чрез т. нар. ритуал ‘Оракул’. Той ги напусна, но остави

и жена си с двете им деца и от 4 години е в неизвестност. Друг млад мъж от Хасково бил прогонен и обявен от тях за самозван пророк. Две години по-късно той полудял, застрелял баща си и сега е в затвора.

Колкото до това, което винаги безогледно твърдят - че са истинските православни християни – вярвам, че няма кого вече да заблудят. Защото какво общо с християнството могат да имат техните еретически лъжеучения, окултни практики и езически обреди? И какво общо могат да имат еретиците с православните вярващи?

Цветан Гайдарски направи последен опит да ме задържи като ми предложи съпруг от сектата. Но аз вече не следвах Бога, заради това което може да ми даде, а заради Самия Него и заради Истината, която Той ми откри. През времето на моето духовно боледуване, майка ми, освен, че се е молила горещо за мен, е направила и всичко, което зависи от нея, за да изправи живота си пред Бога. За това съветвам хората, чиито близки са попаднали в секти, ако не са се молили до този момент - да започнат, защото борбата за спасението на човешките души е духовна и се води с духовни средства. Който не се е кръстил, да не отлага; ако живеете с някой без да сте венчани, венчайте се; ако

проблемът ви всеки ден се задълбочава, нека стане по-дълбоко и истинско вашето покаяние пред Спасителя. Защото Той приема каещите се и им праща помощ от светилището Си. Майка ми не знаеше какво повече да направи за мен. Със смиреното съзнание, че тя самата е безсилна да ме избави, тя отишла на поклонение в Рилския манастир. На сърдечната ѝ молитва към св. Йоан Рилски неволно станал свидетел един монах от светата обител. Казал ѝ: „Прибери се с мир. Бог непременно ще ти помогне!“ Смирението на моята майка пред Бога и любовта ѝ към мен привлякоха Божията помощ още същата нощ. Не можех да заспя и чак до сутринта четях любимата си библейска книга „Песен на песните“. Винаги съм искала да разбера нейния красив, образен език и

духовен смисъл, да вникна в тайните, които крие. Тази нощ я прочетох по такъв начин, че едва дочаках сутринта, за да отида при моята майка и да ѝ кажа, че вече съм православна. Дълго се прегръщахме и плакахме от радост.

Когато скоро след това отидох да благодаря на Бога в един православен манастир, забелязах, че там има параклис в чест на св. Йоан Рилски.

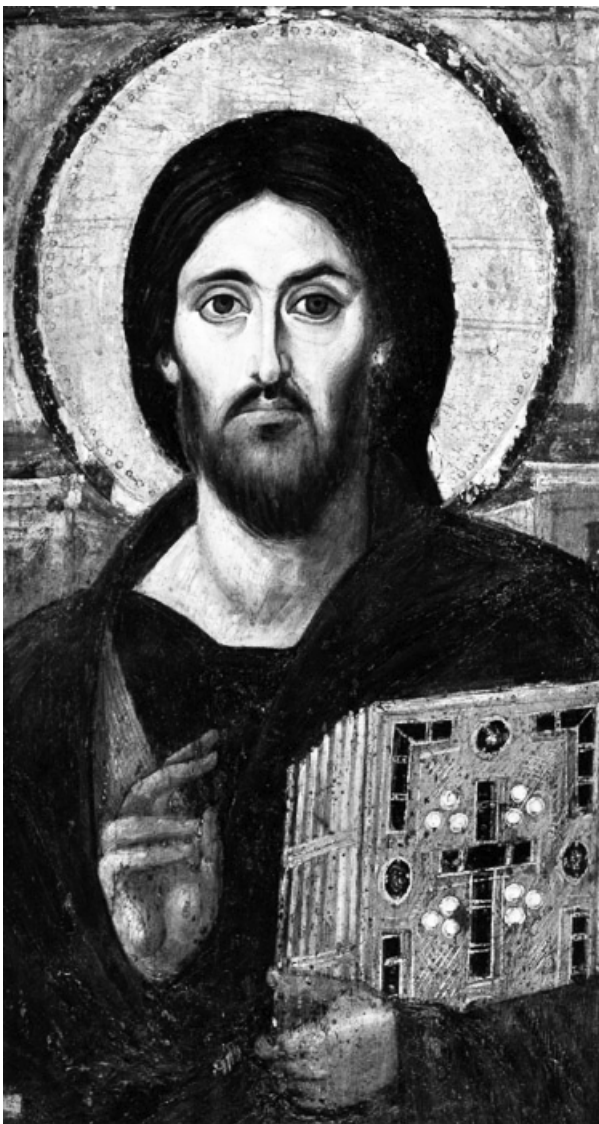
Не се учудих. Сякаш самият светец ме бе повел за ръка до това място, за да е сигурен, че вече няма да се заблудя. Оттогава обичам да свидетелствам, че по Божия милост и откровение, с молитвеното застъпничество за мен на свети Йоан Рилски Чудотворец, станах ПРАВОСЛАВНА.

Важен за моето обръщане в светата православна вяра беше и фактът, че дъщеря ми София преди мен стана православна. С нея не можех да споря. Беше само на четири години. Искрената ѝ детска вяра ме поразя. Като фанатична сектантка аз я учех от малка да не се моли на св. Богородица и на светците, да не целува икони, когато баба ѝ я води в православния храм. Заплашвах я, че ако не ме послуша, ще я набия. Един ден нямаше на кого да я оставя, за да изляза, и се наложи да я заведа при баба ѝ, която беше отишла на св. Литургия. По пътя отново строго я инструктирах, а тя се спря,

погледна ме в очите и сериозно ми каза: „Мамо, защо ми пречиш да отида при Господ? Не ми пречи!“ Тогава усетих, че съм на погрешен път. Съвестта ми толкова силно ми подсказваше това, че веднага престанах да я заплашвам и не знаех какво да кажа. След богослужението се видяхме и тя без страх ми сподели: „Знам, че не трябва да ти казвам, че съм целувала иконите, за да не ми се караш, но аз ги целувах, даже три пъти целунах Богородица“. Още не можеше да говори правилно. Попитах я ядосана: „Защо ги целуваш?“

– „Защото обичам Богородица“, простичко ми отвърна дъщеря ми, а аз можех само да остана безмълвна.

Пресвета Богородица знаеше как да смекчи злото ми сърце.

Не мина много време и се наложи моя позната от сектата (Мария) да ме почака в къщи. Преди да изляза и тя да остане насаме с майка ми, я предупредих да не обръща внимание на това, което може да й каже. После тя ми предаде техния разговор. Майка ми заявила убедително, че аз непременно, рано или късно ще стана православна, а Мария й казала, че ако това чудо стане, и тя ще дойде в Православната Църква. Чудото стана и жената изпълни обещанието си. Веднага след мен тя напусна сектата и сега истина за нас е учението на светата Православна Църква и благодатта, която действа в нея чрез пребъдващия в нея Дух Свети. Ето как Бог избави от сектата и дъщеря ми, и мен, и Мария.

Много наши близки православни свещеници и обикновени миряни с пост и молитва сведоха Божиата милост над нас. Бог ги знае, а аз им благодаря от все сърце. Но „ереста не може да бъде победена от човек. Неин победител може да бъде само Бог” (св. Игнатий Брянчанинов). Затова особено се радвам, когато в Църквата заедно с всички православни християни и аз мога да кажа: „Видяхме истинската Светлина, приехме небесния Дух, НАМЕРИХМЕ ИСТИНСКАТА ВЯРА, покланяме се на неразделната Троица, защото Тя ни спаси”.

Зорница Димитрова
(магистър по богословие)

КУРСОВЕ ПО ПРАВОСЛАВИЕ

Започна записването за образователните курсове по Православие за възрастни за уч. 2009-2010 г., които се провеждат в Енорийския център при храм “Св. св. Кирил и Методий”.

Чрез тези курсове се стремим да отговорим на силната потребност от себепознание, богопознание и въцърковяване, която - според наблюденията ни - е налице в душите на хората от всички възрасти и слоеве на нашето общество.

Курсовите програми са съобразени с различната степен на познаване и практикуване на Православната вяра от страна на тези, които се обучават в Енорийския център. Така се оформят групи от начинаещи, напреднали и много напреднали курсисти. Същевременно системата на обучение е гъвкава и позволява посещаването на повече от един курс, както и включване в крачка в работата на друга група, когато тя започва изучаването на нов модул от учебната програма за съответния курс през съответната учебна година.

Тематично курсовете се разделят на:

- 1. Въведение в Православието. Църковни празници, символи и тайнства.**
- 2. Тълкуване на Священото Писание на Стария Завет.**
- 3. Тълкуване на Священото Писание на Новия Завет.**
- 4. Св. отци и вселенските събори на Църквата – Част I.**

Система на работа:

Минималният брой за сформирание на група е 6 човека.

Лекциите се провеждат всяка събота - от м. ноември до м. май. При необходимост се използват за лекции и делнични дни. Занятията обхващат 3 астрономически часа за всяка група.

Форми на обучение: лекция, дискусия, мултимедийна прожекция, практически урок.

Форма на оценяване: решаване на тест, писане на есе.

На разположение на курсистите се предоставят програми, материали и литература. Безплатно може да се ползва книжният фонд на храмовата библиотека.

Срок за записване: 25 октомври.

Адрес за записване и консултации:

София – 1202

Храм “Св. св. Кирил и Методий”

ул. “Г. Вашингтон” № 47, ет. 3 (до Женския пазар)

д-р Десислава Панайотова

Тел.: 02 / 983 14 85; Моб. Тел. 0878 44 54 57

(вторник, сряда и четвъртък – 14.00-16.30 ч.)